

Od autorky krimirománu Živá minulost

MRTVÁ BUDOUCNOST

Pátý případ Hany Vítkové a Davida Winklera

VERONIKA MARTINKOVÁ

MRTVÁ BUDOUCNOST

Copyright © Veronika Martinková, 2024

Design © Zuzana Bürger, 2024

MRTVÁ
BUDOUCNOST

VERONIKA MARTINKOVÁ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy.

Všechna práva na knihu jsou vyhrazena. Žádné části knihy nesmí být reprodukovány ani dále šířeny v jakékoli podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití knihy bude trestně stíháno.

Děkujeme za respektování autorských práv.

Prolog

Přál si, aby to už skončilo. Od okamžiku, kdy spatřil cizího muže stát na chodbě, chtěl teď poprvé zemřít. Jak dlouho už vlastně trvalo jeho utrpení? Pár minut? Hodin? Měl pocit, že celý jeho život.

Pokusil se bolest přehlušit hezkými vzpomínkami – na svého prvního psa, první lásku, svatbu, narození dětí – nefungovalo to. Nemohl přehlušit tu pulzující bolest v pravé ruce. Bolest žeber, která se ozvala, kdykoli se nadechl. Obě ruce měl spoutané za zády, ale už se je nepokoušel z provazů zařezávajících se do zápěstí vysvobodit. Palčivě si uvědomoval, že by tím vyvolal jen další příval bolesti.

Vzdal i snahu volat o pomoc. Zkusil to jednou a vysloužil si zlomeninu ruky. Alespoň to tak odhadoval podle křupnutí, které bylo výmluvnější než rentgenový snímek.

Bylo vůbec možné, aby ten, kdo právě teď prohledával jeho ložnici, jen tak odešel a nechal ho žít? Přál si to víc než cokoli jiného, ale v hloubi duše tomu nevěřil. Ten muž se ani nesnažil skrýt svou tvář. Velmi dobře mu bylo vidět do obličeje. I do jeho nelítostných očí chladných jako kus ledu. Kdyby měl muž s ledovým pohledem v plánu nechat ho žít, maskoval by se. Protože mu muselo být jasné, že by jeho podobu jinak předal policii. To by určitě nechtěl riskovat.

Dovolil si popustit uzdu fantazii a představil si, jaké by to bylo, kdyby přišel na policejní služebnu a identifikoval toho hajzla, co ho tak zmrzačil. Taky by jim tam řekl, že moc dobře ví, kdo za tím vším je. Kdo si tu zřůdu najal a poslal k němu domů.

Udělal to policajt Marián Beneš, co se vozí v černém Volvu XC60 Inscription. I když – bylo to jméno vůbec pravé? A co informace, čím se živí? Už jednou ho instinkt varoval, že by si policajt takové auto nemohl dovolit. Zjevně se nepletl.

Přestal na to myslet, protože se k němu vrátil vetřelec, který se ani neobtěžoval nasadit si kuklu.

17. červen, David

Bylo před jedenáctou, když mě probudil mobil. Volal mi Robert. „Neříkej, že jsi ještě spal,“ pronesl místo pozdravu.

Slovo *ještě* nebylo přesné, protože jsem spal sotva čtyři hodiny, ale nerozebíral jsem to.

Můj advokát mě stejně nepustil ke slovu. „Potřebuju s tebou něco probrat. Můžeš se za mnou stavit?“

Takže nechtěl, aby nás někdo slyšel, pokud jsem měl napíchnutý telefon nebo odposlech doma, došlo mi.

Souhlasil jsem se schůzkou.

Jenže jakmile jsem dorazil k němu domů, telefonoval. Takže mě svou přítomností oblažovala jeho žena. Strávil jsem s ní deset minut a připadalo mi to spíš jako deset hodin. Útrpných deset hodin.

Robert nakoukl do místnosti. „Jedeme.“ Ani mi nedal možnost reagovat a zmizel na chodbě.

Rozloučil jsem se s jeho silikonovou krasavicí a vyšel za ním.

„Kam jedeme?“ stihl jsem se zeptat, než jsem nastoupil do auta.

„Za Francem.“

Franc byl náš známý, který vlastnil střelnici.

„Proč?“ zajímalo mě.

„Potřebuješ se odreagovat.“

„Já bych se spíš odreagoval s boxovacím pytle.“

Nekomentoval to a začal mluvit o své ženě: „Pochlubila se ti, co dneska udělala?“

„Ne. Ale doporučila mi naprosto úžasný salon, kde dělají nehty, které fakt vydrží,“ zopakoval jsem, co jsem si před chvílí vyslechl.

„Jistě, že vydrží. Protože Sofie nic nedělá. A když už, tak to fakt stojí za to. Dneska jsem ji poslal, aby mi vyzvedla porsche ze servisu. Černé sportovní porsche, podotýkám. Přijela s bílým kodiaqem. Bylo nějakého Děvína. A ještě se rozčílila, jakmile jsem si dovolil jí říct, že je neschopná,“ postěžoval si.

„Řekl bych, že jsem tě varoval, ale nechci být za svini,“ poznamenal jsem s úsměvem.

Sofii jsme s Robertem poznali, když jsme chodili na práva. Začala se kolem mě motat. Nedělal jsem si iluze, že by to bylo proto, že by ji zaujal můj charakter. Spíš jí někdo řekl, že mám zazobaného otce. Roberta, který do ní byl blázen, zvládala velmi úspěšně přehlížet. Já jsem zase přehlížel ji.

Po tom, co jsem odešel ze školy, jsem o ní nějakou dobu neslyšel. Robert si během pár let vybudoval úspěšnou právní firmu a ona se zase objevila. O policajta se ale už nezajímala.

S Robertem chodila sotva dva měsíce a *náhodou* otěhotněla. Robert jí povídačku o tom, že to byla náhoda, věřil. Já ne. Završila to tím, že ho dotlačila do svatby. Bez předmanželské smlouvy. Dodnes jsem nechápal, že na to přistoupil.

„Víš, co je na tom všem nejhorší?“ zeptal se mě Robert. Ani nepočkal na odpověď. „Jako by nestačilo, že si s ní nemám co říct, mě už s ní nebaví ani sex, když si uvědomím, co za perly bych u toho musel poslouchat,“ postěžoval si.

„Tak si musíš, chudáčku, ten sex hledat jinde. Bez té konverzace se asi obejdeš, co?“ poznamenal jsem naoko vážně.

Rozesmál se. „Přesně. Ale možná se rýsuje něco vážného,“ dodal tajemně.

Nevyzvídal jsem. Jeho *vážných známostí* jsem poznal už několik. Nikdy to moc dlouho nevydrželo. Jedním z důvodů byla ta absence předmanželské smlouvy. „Proto, aby sis stěžoval na manželku, jsi mě ven asi nevytáhl, co?“

„Sehnal jsem ti kupce na byt. Jenom nevím, jestli budeš mít zájem. Kdybys vydržel, dal by se prodat tak za pět. Ten člověk nabízí čtyři a půl. Výhodou je, že ty prachy má, takže na ně nebudeš muset čekat. Navíc by byl ochotný, když slevíš na čtyři tři sta, to papírově koupit za čtyři s tím, že ti těch tři sta dá hotově. Do konce týdne chce vědět, jak ses rozhodl.“

Ten byt jsem před lety koupil za podstatně nižší částku a vydělat na prodeji jsem neplánoval. Když jsem si navíc sesumíroval své výdaje – za advokáta, se kterým jsem právě mluvil, znalce, který bude ochotný lhát u soudu, za ochranku pro syna Tomáše, přítelkyni Hanu a bývalou manželku Tamaru – nemusel jsem se dlouho rozmýšlet. „Beru to.“

„Vážně? Protože být na tvém místě –“

Přerušil jsem ho: „Potřebuju prachy. Hned. Dohodni se s ním na variantě čtyři tři sta. A taky domluv toho znalce za sto.“

„Dobře, jak chceš. Ale možná by sis to měl ještě rozmyslet,“ navrhl.

„Nepotřebuju si nic rozmýšlet. Zaříd' to, prosím tě.“

Robert jen přikývl.

Za pět minut jsme byli na střelnici. Půjčil jsem si zbraň a poměrně rychle vyprázdnil zásobník. Střílení mě – na rozdíl od Roberta – nikdy nebavilo, takže jsem své působení tady nechtěl protahovat.

„Promiňte, nemohla jsem si nevšimnout, že vám to jde.“

Otočil jsem se za hlasem. Patřil pohledné brunetce. Před deseti lety bych řekl, že je docela věrnou kopií Tamary. Kdyby tady byla

moje bývalá – papírově vlastně pořád ještě zákonná – manželka a já bych tohle řekl nahlas, nejspíš by mě na místě zastřelila. A bylo by jí jedno, že by to bylo před svědky.

Brunetka pokračovala: „Mohla bych vás o něco požádat?“ Usmála se. Vypadala velmi dobře, ale boty na vysokém podpatku a krátká sukně asi nebyly nejvhodněji zvoleným oděvem na střelnici.

„Jestli chcete někoho zastřelit, budu vás muset odmítnout, mám teď docela zaplněný diář,“ reagoval jsem.

Usmála se ještě víc. „To je škoda. Tak v tom případě bych si dneska vystačila s tím, kdybyste zastřelil toho panáka.“ Ukázala na terč v podobě lidské postavy. „Víte, jde o to, že jsem se vsadila s kamarádem, že se trefím do středu. Zatím jsem nezasáhla ani ten terč. Kamarád si teď odskočil, tak mě napadlo, že kdybyste byl tak hodný...“ Přistoupila ke mně ještě o něco blíž. „Vlastně byste pomohl dámě v nesnázích,“ dodala.

Držel jsem se hesla *pomáhat a chránit*, takže jsem souhlasil.

Přivedla mě ke střelecké dráze. Vzal jsem si glock, který tam nechala ležet. Ráže devět milimetrů. Takovou zastřelili Stanislava Flégla, vzpomněl jsem si na jednu z mála informací, ke které se kolegové dostali, než jim případ vraždy místního podnikatele sebrali vyšetřovatelé z Prahy.

Zjistil jsem, že zbraň mé společnosti je nabitá. Ani ona, ani její kamarád si na bezpečnost zjevně moc nepotrpěli. Dvakrát jsem zasáhl terč. Vyjmul jsem zásobník, vyhodil náboj z komory a zbraň zase položil na místo. „Neměla byste nechávat nezajištěnou zbraň jen tak bez dozoru,“ upozornil jsem ji.

„Už si na to dám pozor,“ slíbila. „Díky za vyhranou sázku. Mimochodem – já jsem Ela,“ podala mi ruku.

„David,“ představil jsem se jí.

„Doufám, že se tady ještě někdy uvidíme, Davide.“

Já jsem doufal, že se už neuvidíme. Po příhodě se Sandrou Adlerovou jsem si na atraktivní a moc přátelské ženy dával raději pozor.

Ušel jsem od ní sotva pár kroků, když mě zastavil Robertův hlas. „To už jako jdeš? Já jsem ještě ani nezačal střílet,“ prohodil dotčeně.

„Můžeš se ještě chvílku zdržet, ne? Uvidíme, kdo má lepší mušku.“

„Já. To už jsme si tady párkrát ujasnili. Docela spěchám, mám schůzku,“ lhal jsem.

„Chtěl jsem s tebou ještě něco probrat,“ začal opatrně.

„Tak mluv,“ pobídl jsem ho netrpělivě.

Nervózně se zahleděl ke vchodu. „Docela jsem nad tím vším přemýšlel a napadlo mě, že asi vím, kdo by nám s tím tvým obviněním z Fléglovy vraždy mohl pomoci.“

„Kdo?“ Ale tušil jsem, že se mi nebude líbit, koho navrhne.

„Slib mi, že mě nejdříve vyslechneš, než můj nápad zavrhneš.“

„Ne.“

„Krucí, Davide.“

„Fajn. Tak kdo?“

„Tvůj otec. Sám jsi –“

„Ne.“

„Můžeš mě to aspoň nechat doříct? Sám jsi přece říkal, že se znal s Fléglem. Určitě zná i lidi, se kterými se Flégl stýkal. Takže možná i toho, kdo se vídal s Fléglem, Bergmanem, Sokolem a Coufalem.“

„Jasně. A určitě se se mnou o tu informaci velmi rád podělí,“ reagoval jsem sarkasticky.

„Proč ne?“

„Protože, Roberte, i kdyby to věděl, neřekne mi to. Kromě toho dost pochybuju, že to ví. Flégl mi řekl, že mého otce znal v minulosti. Štefan určitě neví, s kým se Flégl podílel na tom dotačním podvodu.“

„Stejně bych se ho zeptal, být na tvém místě.“
„Nejsi.“

***

Podstatnou část odpoledne jsem strávil s Tamarou. Původně jsem chtěl odjet do Prahy za ministrem dopravy Coufalem, který by mi – jak jsem doufal – mohl pomoci z obvinění, která proti mně byla vznesena. Jenže sotva jsem nastoupil do auta, volala mi Tamara, že jí zemřela matka. Zeptal jsem se, jestli potřebuje s něčím pomoci. Že mám v zařizování pohřbů celkem praxi, jsem nahlas neřekl. Za poslední půlrok jsem řešil dva. Zároveň mě napadlo, že příští týden nebude moc veselý. Bývalý kolega Viktor měl mít pohřeb v pondělí. Pak asi tchyně.

Tamara mou nabídku pár vteřin zvažovala, ale nakonec řekla, že to zvládne sama.

Ještě než jsem vjel na dálnici, jsem si uvědomil, že nikoho nemá. Byla jedináček, otec jí už zemřel. Otočil jsem to a odjel za ní.

Pomohl jsem jí vyřídit věci v nemocnici a domluvit se s pohřební službou. Nakonec jsem ji odvezl za nějakou blízkou přítelkyní její matky. Cestou zpátky jsme se zastavili na večeri. Tamara sice nejdřív tvrdila, že nemá hlad, ale nakonec přece jen něco snědla. Odvezl jsem ji k bytu a pomohl dovnitř s věcmi její matky, které jsme vyzvedli v nemocnici.

„Dáš si kafe?“ nabídla mi, když už jsem se chtěl rozloučit a odejít.

Kafe jsem si dal a zdržel se u ní skoro hodinu. Mluvili jsme o starých časech a mně bylo dobře. Přistihl jsem se při myšlence, že bych nejraději domů nejezdil. Hana už určitě věděla, že mě z inspekce obvinili z několika trestných činů a že jsem mimo službu. Bude to

chtít řešit, mluvit o tom. Moje zákonná manželka nic z toho nevěděla, takže výslechu na toto téma jsem byl ušetřen.

„Jak to všechno zvládáš?“ zajímala se, když už jsem chtěl odejít.

„Co myslíš?“

„Práci. Nejsem naivní, aby mi nedošlo, že všechno, co se stalo, tě muselo v práci ovlivnit.“

Vážně jsem o tom nechtěl mluvit, takže jsem to přešel mlčením.

„Davide, mluv se mnou.“

„Nechce se mi to znovu všechno probírat,“ pokusil jsem se ji ještě odradit.

„Nemusíš to probírat do detailů, vždyť stejně skoro všechno vím.“

Asi jsem se zatvářil pochybovačně, protože vzápětí pokračovala: „Vím, že jsi vypátral vraha Romany Havelkové a soud ho i přes docela jasné důkazy osvobodil. Její otec ho pár dnů nato ubodal u sebe v bytě. Inspekce se snažila prokázat, že jsi o tom, co Havelka udělal, věděl. Že jsi mu dokonce pomáhal.“

Musel jsem se usmát.

„Co? To tě pobavilo, že jsem si tohle všechno zapamatovala?“ zeptala se.

„Upřímně? Jo, docela mě těší, že si pamatuješ věci související s mou prací, kterou jak oba víme, dvakrát v oblibě nemáš.“

Zvážněla. „Pamatuju si to, protože se to týká tebe.“

Opět jsem mlčel.

„Ještě si pamatuju, že se vrah Romany Havelkové jmenoval Václav Flégl. A že jeho otce Stanislava Flégla taky někdo zavraždil. Zastřelil,“ dodala. „Protože ti ten chlap pár dnů před smrtí vyhrožoval, že ublíží našemu synovi, lidi z inspekce tě podezírají, že jsi ho zastřelil ty.“

„Skvělá paměť,“ konstatoval jsem suše. Mohl jsem pokračovat tím, že mě lidi z inspekce nepodezírají jen z vraždy Stanislava Flégla a jeho syna. Taky se mi snažili přišít vraždu Josefa Havelky, kterou původně uzavřeli jako sebevraždu. Až když jsem se v tom začal vrtat a zjistil, že byl v cele zavražděn, překvalifikovali to na vraždu a obvinili mě z ní. Včera mi vyšetřovatelé z inspekce dokonce předali usnesení o zahájení trestního stíhání. Obvinili mě v podstatě ze tří vražd. Bylo by to možná komické, kdyby se mě to netýkalo a kdyby mě kvůli tomu včera sám krajský ředitel Eršil nezprostil výkonu služby.

„Měl bych už jít,“ pronesl jsem a vstal.

Tamara se taky postavila, ale namísto toho, aby zamířila na chodbu, přistoupila ke mně. Ovanula mě její vůně. Byla připomínkou minulosti. Tamara nic neřekla. Vjela mi prsty do vlasů a trochu mě k sobě přitáhla. Políbila mě. Z jejích rtů jsem cítil víno, které si otevřela, když mi uvařila druhou kávu. Ten polibek mě překvapil. A nebylo to nepříjemné překvapení. Na pár vteřin jsem se vrátil do doby, kdy jsme byli spolu. Já jsem nemusel řešit Flégla a všechny ty sračky okolo.

Odtáhl jsem se. „Promiň, musím jít,“ pronesl jsem přiškrceným hlasem.

Chytila mě za ruku. „Nechod. Nechci být sama. Zůstaň tady.“

Podíval jsem se do jejích modrých očí. Nemohl jsem zůstat. Věděl jsem, že by to nedopadlo stejně, jako když jsem u ní přespal před měsícem. To jsme oba měli dost sebekontroly. Dneska ne. Tamara byla trochu opilá a rozhozená z matčiny smrti. Já jsem byl sice střízlivý, ale v háji z toho, že nejspíš skončím ve vězení. „Nemůžu.“ Nechtěl jsem jen tak odejít. Objal jsem ji, ale vymanila se.

Zahleděla se mi do očí. „Davide, prosím. Potřebuju tě.“

Nevybavoval jsem si, že bych od ní takhle slova někdy slyšel. Přesto jsem nemohl zůstat. „Promiň, ale nejde to. Oba víme, jak by to skončilo, a já nemůžu...“ Větu jsem nedokončil. Nechtěl jsem mluvit o Haně a Tamaře tím ublížit, ale pochopila to i bez zmínky o mé přítelkyni.

Její pohled se změnil. Najednou byl chladný a nepřístupný. Ustoupila ode mě. „Vypadni.“

„Tamaro, prosím tě, pochop to. Záleží mi na tobě, ale nemůžu –“
„Vypadni!“ zařvala na mě.

Opustil jsem její byt a odjel domů.

Šel jsem rovnou za synem do pokoje. Díval se na nějaký film. Řekl jsem mu, že jeho babička zemřela, a požádal ho, jestli by mohl být nějakou dobu s mámou.

„Zítra po škole za ní jdu. Budu tam celý víkend.“

„Já jsem myslel dřív než zítra po škole,“ vysvětlil jsem mu.

„To jako ještě dneska? Je devět. To se tam pojedou jen vyspat,“ protestoval.

„Jo, ale byl bych klidnější, kdyby máma nebyla dneska sama. A zítra nemusíš do školy, něco podnikněte,“ navrhl jsem mu.

Vstal od počítače. Naházel si do batohu pár věcí a nechal se odvézt. Cestou se mě vyptával na obvinění, která vůči mně byla vznesena. Informací měl docela dost. Od koho? Od Hany? Překvapilo mě, že na celou věc už nereagoval stejně výbušně, jako když mě obvinili v minulosti. Mluvil klidně a ubezpečil mě, že se to určitě vyřeší a já se brzo vrátím do práce. Byl jsem rád, že to tak bral. Já jsem sice stejně optimistický nebyl, ale nic jsem mu neřekl. Vysadil jsem ho před Tamařiným bytem. Dovnitř jsem už nešel.

17. června, Hana

Seděla jsem v kanceláři a snažila se řešit papírování, ale výkonná jsem zrovna nebyla. Nedařilo se mi soustředit se na práci a myšlenky mi pořád odbíhaly od rozpracovaného protokolu. Myslela jsem na Davida a věci, které se poslední dobou staly. Jeho pobodání před pár měsíci, obvinění z vraždy Václava Flégla, Stanislava Flégla a účast na vraždě Josefa Havelky. Za tohle mohl chtít žalobce doživotí. Co když Davida skutečně odsoudí? Ještě před pár měsíci jsem si byla jistá, že by se to nemohlo stát. Že by nevinný člověk nemohl skončit ve vězení. Hlavně když jde o někoho, koho znám. Pro koho udělám všechno, aby se prokázala pravda. Jenže teď jsem si tím už tak jistá nebyla. Napadlo mě, jestli jsem podvědomě vlastně neměla strach, že by ta pravda mohla vyjít najevo. Že se najde důkaz o tom, že David zastřelil Stanislava Flégla, protože ten chlap vyhrožoval jeho synovi. . .

Honzova hlava se objevila ve dveřích. „Já si to myslím taky. David by to udělal, aby ochránil syna.“

„Cože?“ dostala jsem ze sebe zaskočeně.

„Proč se tváříš, jako bych tě požádal, abys někoho zastřelila?“ zeptal se šéf pobaveně. Okamžitě ale zvažněl. „Promiň. To teď nebylo na místě. Jak to zvládá?“

Mlčela jsem, protože jsem to pořád nechápala.

Vešel do místnosti a zavřel za sebou. „Jak to David zvládá? Nezačal zase...?“

Uvědomila jsem si, že něco podobného řekl hned poprvé. „Ne, nezačal zase pít. Vlastně nevím, jak to zvládá. Včera přijel domů

pozdě a ráno jsem s ním skoro nemluvila.“ Protože jsem na něj byla naštvaná, to už jsem ale nahlas nevyslovila.

„Kdybyste něco potřebovali, dej vědět,“ prohodil šéf na odchodu.

Domů jsem dorazila docela brzo, ale na Davida jsem tam nenařazila. Přijel až večer, ale jen vyzvedl Tomáše a zase odjel. Když se vrátil, vyptávala jsem se na obvinění, která vůči němu vznesla inspekce. Odpovídal docela vyhýbavě a neurčitě. Sakra, zrovna teď nebyl ten správný čas na to, aby si to chtěl vyřešit sám a nekomunikoval se mnou. Jako by to nestačilo, začal mluvit o Tamaře. Zmínil se, že jí zemřela matka. Prý s ní byl celý den a pomáhal jí zařizovat věci ohledně pohřbu.

Stál přitom u kuchyňské linky a vařil si kávu. „Pohřebák byl docela vtipný. Řekl, že by mi měli začít dávat množstevní slevy.“ S hrnkem kávy v ruce se na mě otočil.

Nepochopila jsem ho. Asi to z mého výrazu bylo patrné.

„Tři pohřby za poslední půlrok,“ vysvětlil.

„Tři?“ Tamařina matka a Viktor. To nebyly tři pohřby.

Došlo mu, že řekl něco, co nechtěl. Uhnul pohledem. „Před půlrokiem jsem jeden řešil, teď Viktor a Edita. Domluvil jsem se s Tomášem, že u Tamary pár dnů zůstane. Nechtěl jsem, aby byla zrovna teď sama.“

Neuniklo mi, že se snaží změnit téma. „Čí pohřeb jsi řešil před půlrokiem?“

Napil se kávy, než odpověděl. Hrnek položil za sebe na linku a opřel se o ni dlaněmi. Podíval se na mě. „Dvořáka. Promiň.“

Několik vteřin mi trvalo, než mi došel význam jeho slov. „To se omlouváš za to, žeš mu zařídil pohřeb, nebo za to, že ses neobtěžoval mi to říct dřív?“ vyjela jsem na něj.

„Že jsem ti to neřekl. Tužil jsem, že tě to naštvě. Ale kontaktoval mě jeho doktor s tím, že rodina nechce řešit pohřeb. Nepřišlo mi důstojné, aby se dohadovali o tom, kdo je povinný mu ho zaplatit.“

„Proč, kruci? Proč jsi měl potřebu starat se o cizího člověka? Vždyť jsi ho viděl jednou v životě.“ Zlobila jsem se pořád víc.

„Byl jsem za ním párkrát v nemocnici,“ přiznal.

„Proč bys něco takového dělal?“ zeptala jsem se nevěřičně.

„Protože ten kluk nebyl o moc starší než Tomáš. Protože si toho v životě dost vytrpěl. A to, co udělal, Hano, byla v podstatě nehoda. Já chápu, že ti to ublížilo, ale myslím, že šlo o správné rozhodnutí.“

Nečekala jsem, až ke mně přijde. Otočila jsem se a odcházela z místnosti. „Jedu ke Karolíně. Přespím tam,“ dodala jsem, než jsem za sebou třískla dveřmi.

V polovině cesty jsem musela odbočit na benzínku a zastavit. Připomínka Aleše, Davidovo chování, všechno, co se teď dělo, na mě dolehlo. Rozbrečela jsem se a nemohla přestat. Záleželo mi na Davidovi, chtěla jsem mu pomoci, ale nešlo to. Ze lži a neupřímnosti si kolem sebe zvládl za tři měsíce vybudovat nepřekonatelnou zeď. Nepoznávala jsem ho. Ani dřív nerespektoval pravidla a řešil si věci po svém, ale vždycky to bylo chování, které jsem od něj očekávala. Vlastně i to, že zaplatil Dvořákův pohřeb. Kvůli němu jsem se vlastně nezlobila. Ale kvůli všemu tomu ostatnímu, co se teď dělo. Že zařídil Fléglův únos, praštil mého bývalého spolužáka Alexe Tomana, který teď dělal na inspekci. Tohle mu podobné nebylo a mě to děsilo.

Vzpomněla jsem si na devatenáctého března. Seděla jsem v nemocnici vedle Davidovy postele. Držela jsem ho za levou ruku, protože v pravé měl kanylu. Vybavila jsem si všechny detaily tak živě, jako bych tam znovu byla. Doufala jsem, že to přežije. Přežil. Jenom jsem měla pocit, že se na té nemocniční posteli po třech

dnech probral jiný David. Netušila jsem, co udělat, aby se zase vrátil ten, kterého jsem znala.

Před Karolíniným domem mi došlo, že na návštěvu je už docela pozdě. Ale uvnitř se svítilo. Vystoupila jsem z auta a zaklepal na dveře. Nechtěla jsem zvonkem probudit už nejspíš spícího Bena.

Karolína byla – dle očekávání – překvapená, že mě vidí.

„Ahoj. Promiň, že jsem tě tak přepadla, ale potřebuju si promluvit. A taky někam složit hlavu,“ usmála jsem se. Nechtěla jsem působit moc zoufale.

Kamarádka mě pozvala dál, ale zdála se poměrně zdrženlivá. Pořád jsem to však připisovala na vrub svého nečekaného příchodu. Jakmile jsem vešla do obývacího pokoje a všimla si muže na sedačce, který ke mně byl otočený zády, došlo mi, že jsem přišla nevhod. Chtěla jsem odejít, jenomže muž se právě otočil mým směrem. V obývacího pokoje u Karolíny seděl Robert Divín. Okamžitě jsem si vzpomněla, že když Aleš zemřel, doporučil David Karolíně advokáta, aby jí pomohl vyřešit problémy v manželově firmě. Tím advokátem byl očividně Robert. Taky mi to mohlo dojít dřív.

Robertu jsem pozdravila a sedla si na gauč.

Karolína se nabídla, že mi uvaří čaj, a zmizela v kuchyni.

„To nevypadá na přílišnou partnerskou podporu,“ prohodil Robert mým směrem.

„Cože?“ zeptala jsem se nechápavě.

„Já jenom, že Davida obvinili z několika trestných činů, je mimo službu, řeší dost problémů a ty jsi tady,“ vysvětlil.

V jeho výrazu jsem nezaznamenala ani stopu po humoru. Na kritiku od něj jsem vážně zvědavá nebyla. „Možná, kdybys mu k té trestné činnosti nesháněl auto a raději mu ji rozmluvil, žádné obvinění by teď neexistovalo,“ oplatila jsem mu stejným tónem.

„Pro tvou informaci, nevěděl jsem, že se chystá Flégla unést. A i kdybych to věděl, dost pochybuju, že bych mu to zvládl rozmluvit. Na to, že ho znáš už celkem dlouho, to vypadá, že toho o něm moc nevíš.“

„Jsi advokát. Řekla bych, že docela inteligentní. Takže když někomu předáš balík peněz v hotovosti a pak po tobě ten člověk chce to, co chtěl David, dost pochybuju, že ti nedošlo, že to bude něco nelegálního. A oba víme, že kdyby ses ho zeptal, proč máš ty budovy objíždět, řekl by ti to.“

„Na rozdíl od tebe jsem tady já alespoň byl, aby po mně mohl něco chtít. Nevykašlal jsem se na něj, když se objevily problémy,“ vyčetl mi zrovna, když do místnosti vešla Karolína.

Zarazila se mezi dveřmi. Postřehla jsem jen, že zůstala překvapě stát.

Robert nečekal na mou reakci, vstal z gauče a odcházel z místnosti. Zastavil se u Karolíny. „Musím jít řešit, jak dostat přítele z problémů.“ Podíval se na mě přes rameno. „Když se nikdo jiný neobtěžuje,“ dodal. Dal Karolíně pusu a odešel.

Zůstala jsem za ním hledět a snažila se to pochopit. Ne to, co řekl, ale to, co udělal.

Karolína přede mě postavila hrnek s čajem a sedla si na jeho místo.

„Omlouvám se za Roberta. Dost teď řeší Davida. Snaží se mu pomoci. Do toho má své klienty. Moc nespí,“ omlouvala ho.

Šlo o advokáta, který jí měl pomoci vyřešit problémy ve firmě jejího zesnulého manžela. Proč u ní trávil večer? Proč jí dal pusu, když odcházel? Najednou mi to došlo. Byla jsem pitomá. Karolína chtěla několikrát pohlídat Bena. Nikdy jsem se nezajímala o to, kam nebo s kým jde. Teď mi to došlo. „Ty a Robert?“ ujišťovala

jsem se. Doufala jsem, že se mi vysměje a řekne, že jsem to celé špatně pochopila.

Nepochopila.

Karolína přikývla „Prostě se to stalo,“ řekla. Zčervenala přitom jako školačka, kterou někdo nachytal při první puse.

„Jak? Aleš ještě není mrtvý ani rok. Benovi je půl roku,“ vyjmenovala jsem první dvě věci, které mě napadly. Vlastně ne. Protože jako první mě napadlo, jak může moje citlivá, inteligentní kamarádka chodit s takovým arogantním debilem.

Karolína pokrčila rameny. „Robert je úžasný. Pomohl mi a já jsem se zamilovala. Neplánovala jsem to, prostě se to stalo.“ Plaše se u toho usmála.

Vzpomněla jsem si, že David párkrát zmínil Robertovu ženu. „Vždyť je ženatý,“ připomněla jsem jí. Asi jsem dovedla pochopit, že se cítila sama a opuštěná. A Robert byl vlastně jediný chlap, kterého poslední dobou potkala. Ale on už ženu měl. Nevěřila jsem tomu, že by to pro Karolínu bylo jen povyražení. Vždyť přece sama řekla, že se zamilovala.

„Já vím. Ale neklape jim to. Není šťastný. Chce od ní odejít,“ vysvětlila.

Ten hajzl využil toho, že Karolína byla zranitelná, a navykládal jí pohádky o tom, jak trpí v manželství. „Kájo, tomu sama nevěříš. Kdyby byl tak strašně nešťastný, už by od ní dávno odešel,“ snažila jsem se potlačit vztek v hlase a znít soucitně.

Karolína se ale zatvrdila. Mračila se. „Zrovna od tebe zní kritika na tohle téma dost nepatřičně,“ poznamenala.

Chápala jsem, kam tím míří. „To nemůžeš srovnávat. Když jsem byla poprvé s Davidem, šlo jen o sex. Nechtěla jsem, aby kvůli mně opustil rodinu,“ pokoušela jsem se jí vysvětlit.

„Moc se to nepovedlo, co?“ zeptala se jízlivě.

„David od rodiny neodešel kvůli mně. Ano, něco jsme spolu měli, ale skončili jsme to. Tamara si pár let nato někoho našla a odstěhovala se s ním do Švýcarska. Kdyby se to nestalo, nebyla bych s Davidem. Nikdy bych nikomu nerozbila rodinu,“ vysvětlila jsem jí.

„Buď lžeš mně, nebo sama sobě, Hano,“ pronesla a vstala z gauče. „V pokoji pro hosty je povlečeno,“ prohodila na odchodu z místnosti.

Zůstala jsem v obýváku. Připadala jsem si strašně sama. Rozzlobila jsem se na Davida a odjela si promluvit s kamarádkou. A zvládla jsem se pohádat s ní i s jejím novým přítelem. Myslela jsem na to, co řekla. V myšlenkách jsem se vrátila do doby před deseti lety.

David na mě v začátcích mé kariéry u kriminálky dobrý první dojem neudělal. Vlastně jsem si musela přiznat, že jsem si na něj názor utvořila ještě dřív, než jsem ho poznala. Ovlivnil mě kolega Václav Čapek, který Davida v oblibě neměl. Když jsem nastoupila, měl David zrovna dovolenou. Vašek se o něm – během těch čtrnácti dnů jeho nepřítomnosti – dost nevybíravě vyjadřoval. Podle něj to byl Honzův oblíbenec, který se na ředitelství dostal jen díky protekci. Navíc prý měl přehnané sebevědomí a ke všem se choval nadřazeně. Podle Vaška to byl namyšlený floutek, který o policejní práci nic neví. Přijala jsem to v podstatě jako fakt.

Mé první setkání s Davidem mě v tom názoru utvrdilo. Na ten okamžik nikdy nezapomenu. Stála jsem před budovou ředitelství a probírala něco s Vaškem a Pavlem Kostkem, kteří kouřili. Na parkoviště přijelo stříbrné BMW, ze kterého vystoupil opálený frajírek se slunečními brýlemi a v bílém tričku s krátkým rukávem. Myslela jsem si, že je to nějaký civil, který přišel podat vysvětlení na ředitelství. Prošel kolem nás, jmenovitě pozdravil Pavla a vešel do budovy. Mě i Vaška zcela ignoroval.

Napadlo mě, že to vysvětlení asi přišel podat Pavlovi a už tady někdy byl, když mu tykal. Jaké bylo mé překvapení, když jsem ho našla v kanceláři. Pavel nás představil a já jsem konečně zjistila, že to je *ten* David Winkler, o kterém často a vždycky negativně mluvil Vašek.

Nějakou dobu jsem s ním pracovní do kontaktu nepřišla. Po pár měsících jsme řešili případ sebevraha. Během šetření se objevily pochyby, jestli se skutečně jednalo o sebevraždu. Vyšetřoval to tým, jehož členy jsme byli i David a já. Když jsme případ finálně uzavřeli jako sebevraždu, chtěli to jít kolegové zapít do hospody. Měla jsem jít taky. Před odchodem se začalo řešit, jací jsou sebevrazi slaboši. Kolegové tohle téma zvládli rozebírat pět minut. Během těch pěti minut jsem dospěla k rozhodnutí, že s nimi nechci nikam chodit a pokračovat v načatém rozhovoru.

„Nemohl bych dělat vyjednávače. Kdybych s nějakým magorem stál na okraji budovy a on vyhrožoval, že skočí, s chutí bych ho postrčil. Ušetřil bych tak prachy za výjezdy, doktory a psychiatrickou péči. Vlastně by to byl dobrý skutek,“ pronesl před odchodem Vašek. Asi chtěl všechny svou poznámkou pobavit.

Pár kolegů se jeho komentáři zasmálo, mně to vtipné nepřipadalo. Řekla jsem jim, že musím ještě něco dodělat a pak za nimi přijdu. Ve skutečnosti jsem to už neměla v plánu.

Jakmile všichni odešli, došlo mi, že jsme v kanceláři zůstali s Davidem. „Ty nejdeš?“ zeptala jsem se.

„Povídat si o tom, že jsou sebevrazi odpad společnosti a Čapek by je všechny nejraději sám sprovozdil ze světa? Ne, děkuju.“

Došlo mi, že byl jediný, kdo se nezapojil do konverzace na toto téma. „Ty si to nemyslíš?“ zajímalo mě.

„Říká se, že nemáš soudit nikoho, v jehož botách jsi nechodil. Držím se toho. Čapek je neempatický debil, kterému nedochází,

že ne každý je tak splachovací jako on,“ odpověděl. Vzal si bundu a odešel z místnosti.

Nad tím, co řekl, jsem přemýšlela ještě večer doma. Najednou jsem se na něj začala dívat v jiném světle.

Časem jsem taky zjistila, z čeho skutečně pramenila Vaškova nevráživost vůči Davidovi. A to tak, že jsem se na to prostě napřímo zeptala Pavla Kostka. Řekl mi, že David dělal před rokem na obvodě a vyšetřoval tam napadení, které si převzal Vašek. David ho upozornil na nejasnosti ve výpovědi svědka. Vašek to ale ignoroval a podezřelého obvinil.

David to prý byl několikrát probírat s Vaškem na ředitelství. Bezúspěšně. Tak to pak řešil s jeho nadřízeným. Takže s Honzou Urbanem. Honza informace prověřil a předal případ Pavlovi, který zjistil, že David měl pravdu. Honza pak Davidovi nabídl místo u kriminálky. A Vaškovi udělil důtku za řádné neprošetření události.

Před Pavlem jsem se taky zmínila, že jsem slyšela, že David se na oddělení dostal díky protekci. Protože má zazobaného otce, který se o to prý postaral. To byla Vaškova slova. Vzhledem k autu, kterým David jezdil, jsem tomu sama trochu věřila.

Pavla jsem rozesmála. „Já jeho otce sice neznám, ale z toho, co jsem pochopil, by byl tím posledním, kdo by se snažil o to, aby David pracoval u policie. Chtěl z něj mít vlivného advokáta. Když David odešel po třech letech z práv a dal se k policii, pěkně ho to naštválo,“ řekl mi tenkrát.

Davidu jsem od toho rozhovoru vnímala jinak. Po čase mi navíc došlo, že je mi mnohem bližší jeho přímočarý styl práce než ten pokrytecký Vaškův.

Kromě toho se mi taky David líbil. Byl jedním z mála kolegů, který se staral o svou fyzičku. Pravidelně běhal, boxoval, trénoval.

Jeho hnědozelené oči mě uchvacovaly. Byl chytrý a vtipný. Od toho všeho to asi bylo jen kousek k tomu, abychom spolu začali spát. I když jsem to neplánovala, protože jsem věděla, že je ženatý a má dítě, se to prostě stalo. Jednou jsem si v práci zapomněla mobil a on mi ho přivezl do bytu. Pozvala jsem ho na kafe a nějak se to zvrtilo. Jeho návštěvy u mě pak trvaly skoro rok. Nejdřív to bylo jen příjemné povyražení. Jenomže čím dýl to trvalo, tím větší problém jsem měla smířit se s tím, že má doma ženu a dítě. Takže jsem to ukončila.

Přestala jsem myslet na minulost a vstala z Karolínina gauče. Napsala jsem kamarádce vzkaz, že se omlouvám za to, co jsem řekla o Robertovi, a odjela jsem zpátky domů.

David už spal, když jsem dorazila.

18. červen, David

Ráno jsem se probudil před šestou. Hana spala vedle mě. Někdy v noci přijela domů, ale nemluvili jsme spolu. Vstal jsem, uvařil si kafe a Haně nachystal snídani. Venku bylo už teď příjemně teplo, takže jsem si sedl na terasu.

Hana přišla pár minut nato. Sedla si naproti mně a pustila se do jídla.

„Omlouvám se za Dvořáka. Měl jsem ti to říct,“ začal jsem.

„Jo, měl,“ reagovala. Po chvíli pokračovala: „Co se to s tebou děje? Nepoznávám tě a upřímně – děsí mě to. Proč jsi praštil Alexe? To je teď normální řešit problémy násilím?“

„Není. Víím, že to není omluva, ale ten tvůj kamarád z inspekce mě vyprovokoval,“ měl jsem potřebu se obhájit.

„Předpokládám, že jestli to ohlásíš, nepřiznáš, že jsi to udělal.“

„Neměl jsem to v plánu, ale asi se klidně přiznat můžu. Vzhledem k obvinění ze tří vražd je nějaké napadení už dost marginální,“ vyjel jsem na ni i přesto, že jsem nechtěl.

„Není marginální, protože – na rozdíl od těch vražd – tohle jsi udělal. Alexe jsi praštil.“

Na morální přednášku jsem neměl náladu, takže jsem to přešel mlčením.

„Proč jsi mi neřekl, že tě obvinili? Dozvěděla jsem se to od Honzy,“ pokračovala s výčitkami.

„Nechtěl jsem to řešit po telefonu.“ Kecy. Neřekl jsem jí to, ani když jsme spolu mluvili osobně.

Nekomentovala to. Dojedla snídani a pak se na mě podívala. „Věděl jsi, že Karolína chodí s Robertem?“ zeptala se.

Takže Karolína byla ten jeho nový objev, došlo mi. „Nevěděl.“

„Kdy má Viktor pohřeb?“ změnila téma.

„V pondělí.“

Přikývla.

„Ale nechci, abys tam šla,“ dodal jsem okamžitě.

Překvapeně se na mě podívala. Nevydržel jsem čelit jejímu pohledu a raději se zadíval do zahrady. Uvědomil jsem si, jak rychle všechno vykvetlo a zazelenalo se. Vlastně až moc. Bylo ironií, že zahrada nikdy nebyla tak zanedbaná jako teď. Když jsem byl mimo službu a měl na zvelebování okolí domu dostatek času.

Hana vstala. Poděkovala mi za snídani a odjela do práce.

V osm jsem zavolal na ministerstvo. Doufal jsem, že Dan – Coufalův asistent – už bude pracovat. Měl jsem štěstí. Řekl jsem mu, kdo jsem, a dřív, než mi to stihl položit, jsem ho požádal o domluvení schůzky s Coufalem. Zavolal mi za pět minut, že pan Coufal si na mě udělá čas v jedenáct. Rovnou jsem do Prahy vyrazil. Cestou jsem si sumíroval, co jsem zatím zjistil a jakou taktiku na jednání s Coufalem zvolím.

Před dvěma dny se mi od Coufala podařilo zjistit, že se v minulosti přátelil se skupinou chlapů, mezi které patřil i zastřelený podnikatel Stanislav Flégl, z jehož vraždy mě vinila inspekce.

Dalšími členy byli Jarmil Sokol a Vít Bergman.

Jarmil Sokol byl náměstek pro trestní řízení GIBS.

Bergman dělal zástupce ředitele ve věznici, ve které si svůj trest – náhodou? – za vraždu Fléglova syna odpykával Josef Havelka. Měl jsem pádný důvod věřit, že Bergman zařídil na jednu noc přístup do věznice chlapovi, který si nechával říkat Petr Lupták. Ten v cele Josefa Havelku oběsil.

Byl jsem si poměrně jistý, že to Bergman zařídil pro svého kámoše Flégla, který se chtěl Havelkovi za vraždu syna pomstít.

Taky jsem věděl, že Flégl byl přesvědčený, že jsem Havelkovi pomáhal s vraždou jeho syna, takže mi i došlo, že to Flégl chtěl po svém kámoši Sokolovi z inspekce, aby zařídil, ať mě za vraždu jeho syna odsoudí, nebo alespoň vyhodí z práce. Tohle všechno mi smysl dávalo. Co mi ale pořád nebylo jasné, bylo to, proč se chlap z inspekce snaží, abych skončil ve vězení i po tom, co byl Stanislav Flégl zastřelen. Byl snad přesvědčený, že jsem to udělal já? Rozhodl se mi pomstít jen proto, že byli s Fléglem přátelé? Na tyhle otázky jsem potřeboval znát odpovědi a doufal jsem, že mi je Coufal dá.

Moje návštěva u ministra dopravy trvala přes hodinu. Na začátku mi striktně odmítal říct cokoli dalšího, co souviselo s Bergmanem, Sokolem, Fléglem nebo neznámým chlapem, o kterém mi před dvěma dny řekl, že to on podle něj nechal Flégla zavraždit.

„Řekl jste mi, že jste ovlivnil veřejnou zakázku ve prospěch Flégla a chlapa, který ho pak nechal zavraždit,“ připomněl jsem mu.

„Omyl, pane Winklere. Tak jsem to neřekl. Jen jsem připustil možnost, že to možná udělal stejný člověk, který se Standou na té veřejné zakázce spolupracoval.“

Nepřekvapilo mě, že se nechtěl znovu přiznat k trestné činnosti. Ale stejně jsem se rozhodl už jednou získanou informaci využít. „Flégl vás s tou zakázkou podrazil,“ připomněl jsem mu.

Neodpověděl, jen se na mě díval.

„Když mi pomůžete, zařídím, aby chlap, který se s Fléglem na tom podrazu podílel a pak ho nechal zavraždit, zaplatil za to, co udělal. Nebudu vás do toho zatahovat. Nikde nezazní vaše jméno,“ slíbil jsem mu ještě.

Upřeně mě pozoroval. „Nevím, jak bych vám mohl pomoci.“

„Potřebuju zjistit, kdo ten chlap je.“

„Já to nevím.“

„Tak mi řekněte o té veřejné zakázce. Přes ni se k němu dostanu.“
Upřímnější by bylo, že v to doufám.

Dlouze nad mým návrhem přemýšlel. Vidina pomsty byla ale nakonec silnější než snaha krýt si vlastní zadek. „Jednalo se o dotační podvod. Tomu chlapovi a Fléglovi vynesl tři sta třicet milionů. Já jsem měl dostat deset procent.“ Zase se odmlčel.

Když to trvalo moc dlouho, upozornil jsem ho, že to byla hodně kusá informace.

„Oni koupili dvě v podstatě mrtvé společnosti Temcom a Inerma Group. Temcom se přihlásil do výběrového řízení na stavbu budovy integrovaného výjezdového centra za čtyři sta milionů. Zakázku měl zrealizovat pomocí společnosti Inerma Group. Papírově si sehnali několik expertních partnerů, chlubil se již zrealizovanými zakázkami pro velké hráče na trhu. Úkolem lidí na ministerstvu před schválením dotace bylo všechny reference prověřit. Prolustrovat uvedené společnosti a zjistit, jestli jsou skutečně schopné dostát svým závazkům. Já jsem se s vedoucím na ministerstvu dohodl, že u tohoto výběrového řízení přivřou oči. Něco mě to stálo, ale všechno vyšlo. Nikdo společnosti moc nelustroval. Zavolali na pár předem dohodnutých čísel kvůli referencím. To bylo všechno.

Kdyby se o to někdo na ministerstvu zajímal víc, zjistil by, že Temcom má jednoho zaměstnance, nějakého invalidu. Firma sídlí v pronajaté kanceláři. Jednatelem je chlap, který na sobě má několik exekucí a žádný majetek. Společnost nikdy nezveřejnila žádnou závěrku ve sbírce listin.

Ředitelem, který za společnost veřejně jednal, byl důvěryhodně vystupující inženýr Simon Chytil. Ten měl jen přehnané sebevědomí

a pocit, že jednou bude řídit nadnárodní společnost. Že na to nemá, mu nedocházelo. Standa Flégl mu ale dal příležitost v Temcomu. Chytilovi při jeho aroganci nedocházelo, že je loutkou, za jejíž nitky tahá Standa. Účastnil se jen jednání, na kterých ho Standa chtěl. Mluvil s lidmi, se kterými mu Standa dovolil mluvit. Prostě nastrčená, neschopná nula.

Ta druhá společnost Inerma Group by lidem na ministerstvu – kdyby se zajímali – byla taky podezřelá. Protože ji vlastnila společnost sídlící na Seychelách. Hnát někoho takového k trestní odpovědnosti je prakticky nemožné.

Jenomže jak jsem řekl, nikdo společnosti neprověřoval a výběrové řízení, díky mému známému na ministerstvu, vyhrál Temcom.

S výstavbou integrovaného výjezdového centra se začalo podle plánu. Přes různé drobné subdodavatele se část objektu zrealizovala. Papírově to stálo sto dvacet milionů. V reálu sedmdesát, protože se nadhodnocovaly kalkulace, používal se levnější materiál a falšovaly se zálohové faktury na vybavení, které ale ve skutečnosti nebyly nikdy uhrazeny. Po půlroce, kdy to vypadalo, že všechno funguje tak, jak má, ministerstvo uvolnilo zbylé peníze. V ten okamžik veškeré práce ustaly. Subdodavatelé skončili, protože se jim přestaly proplácet faktury. Peníze, které společnosti Temcom zůstaly na účtech, byly převedeny na účet Inerma Group a pak na Seychely. Jakmile odpovědné osoby na ministerstvu vytušily problém, bylo už pozdě cokoli řešit. Dotace se musela vrátit Evropské unii. Ze státního rozpočtu, samozřejmě.

Vyšetřovala to policie, ale pokud se nemýlím, nic se nezjistilo. Jediný, kdo jim mohl poskytnout relevantní informace, byl Chytil. Ale ten měl strach, že by mohl skončit ve vězení. Takže na policii vypověděl jen to, jak se dostal do společnosti. Podle něj ho oslovil nějaký muž, který byl pověřen jednatelem společnosti Temcom, aby

sehnal výkonného ředitele. Na Chytila měl dostat doporučení. Chytil nabídku přijal. Všechno se mu jevilo čisté. Tvrdil, že netušil, že jednatelem společnosti je ve skutečnosti předlužený skoro bezdomovec. Že za celým projektem stál Standa a ten neznámý chlap, o tom u výslechu neřekl ani slovo. Standa mu slíbil, že když bude mlčet, nepůjde sedět ani nedopadne hůř. Možná Chytil mlčel kvůli tomu. Možná mu jen jeho hrdost nedovolila přiznat, že ho někdo takhle využil. Kdo ví. Jediný, kdo za celou akci nakonec zaplatil, dalo-li by se to tak říct, byl ten můj známý na ministerstvu. Vyhodili ho.“

„Máte nějaký důkaz, který by prokazoval cokoli z toho, co jste mi teď řekl?“ zeptal jsem se.

„Ne. Vy pracujete u policie. Já jsem vám předal informace. Důkazy si musíte zajistit sám,“ oznámil mi.

***

Doma jsem z telefonu s předplacenou simkou obvolal pár lidí a zjistil, kdo na organizovaném zločinu vyšetřoval dotační podvod v souvislosti s integrovaným centrem. Miloš – jeden z těch lidí, kterým jsem volal – mě informoval, že největší ochotu bavit se se mnou o případu by snad mohl projevit nadporučík Tylšar.

Přišel jsem za ním do kanceláře, kterou sdílel s dalšími třemi kolegy. Sám Tylšar byl šedesátník, trochu při těle, s prošedivělými vlasy. Věděl jsem, že na případu dotačního podvodu nedělal sám. Hlavním vyšetřovatelem byl kapitán Dermíšek, ale prý to byl debil, takže s ním jsem mluvit nechtěl. Taky jsem nechtěl riskovat, že uvedený debil bude v kanceláři nebo že mu někdo z horlivých kolegů řekne, proč jsem za Tylšarem přišel. Proto jsem nadporučíka – aniž bych se představil – požádal, jestli si můžeme promluvit někde jinde.

„To nebude nutné, mladý muži. Cokoli se mnou chcete řešit, můžete řešit před mými kolegy. Hlavně bych ale očekával, že se mi představíte,“ pronesl. I přes úsměv na tváři mě upřeně pozoroval.

Odpustil jsem si komentovat to nemístné oslovení – bylo mi skoro čtyřicet. „Kapitán Winkler z kriminálky. Opravdu bych ocenil, kdybychom si mohli promluvit mezi čtyřma očima.“

Neušlo mi, že se jeho kolegové přestali věnovat své práci a pozorovali nás. Ani se nesnažili tvářit, že tomu tak není.

Tylšar mi pokynul na židli před svým stolem. „Tak se u nás posaďte, kapitáne Winklere.“ Směrem k ostatním prohodil: „Vážně mě baví, že má každý, kdo má odslouženo míň než já, vyšší hodnost.“

Dva kolegové – tipoval jsem, že ti starší – se jeho poznámce zasmáli.

Tylšar se na mě podíval. „Nic proti vám. Že to jde s policií do hajzlu, není vaše chyba.“

Došlo mi, že jsme nezačali úplně nejlíp. Kdyby mě Miloš varoval, že je Tylšar háklivý na *mladé muže s vyšší hodností*, vůbec bych to nevytáhal.

Sedl jsem si na nabízenou židli. „Mám informace k dotačnímu podvodu výstavby integrovaného výjezdového centra,“ začal jsem. Vadilo mi, že sedím zády ke zbylým třem chlapům v místnosti a nemám tak možnost sledovat jejich reakce. Tylšarova reakce na má slova nebyla v podstatě žádná.

Jeden jeho kolega za mnou promluvil: „Podělíte se s námi o ty informace, nebo jste nám jen přišel říct, že je máte?“

Vyvolal tím výbuch smíchu zbylých dvou mužů.

Tylšar se taky pořád lehce usmíval. „Rudo, nemůžeš se tak neuctivě chovat k našemu hostu. Tady mladý muž něco důležitého

zjistil – určitě při výkonu své náročné služby – a přišel se s námi o informace podělit. Kde že jste to vlastně říkal, že děláte, kapitáne Winklere?“ zeptal se mě s hraným zájmem.

„U kriminálky,“ odpověděl jsem. Musel jsem se hodně snažit, abych nezněl podrážděně.

„Služební průkaz máte? Nebo vám ho ještě nestihli vytisknout?“ pokračoval ve stejném duchu.

Opět tím vyvolal salvu smíchu.

Vstal jsem a beze slova odešel. Zvládal jsem manipulovat s jedním člověkem. Někdy se dvěma. Ale čtyři byli prostě moc.

Odjel jsem na státní zastupitelství a chtěl mluvit se Sedláčkem. Za pár minut jsem už stál v jeho kanceláři. Něco sepisoval, ale jakmile jsem vešel, věnoval mi pozornost.

„Kapitáne Winklere, posadte se prosím.“ Pokynul na volnou židli.

„Díky. Já se nezdržím,“ odmítl jsem.

Vstal ze svého místa, ale zůstal stát za stolem. „Řekněte mi, že pro mě máte nějaké pozitivní zprávy. Třeba, že jste objevil tu nahrávku. Dost by mi to pomohlo.“ Rozpačitě se usmál.

Nemohl jsem si pomoci, jeho projev na mě působil falešně a neupřímně. Ale vlastně mi to bylo jedno. „To ani ne. Přišel jsem vám říct, že jsem přemýšlel nad rozhovorem se Sandrou Adlerovou, který jsme vedli u ní v bytě, a uvědomil jsem si, že jsem její vyjádření špatně pochopil. Myslím, že pro vás bude lepší, když mě k soudu nepředvoláte. Nebudu moct potvrdit, že se mi k těm vraždám přiznala.“

Pár vteřin na mě zaraženě hleděl. „To myslíte vážně? Zrovna jsem zjistil, že soudce odmítl uznat tu nahrávku z výsledku jako důkaz proti ní. Takže jediné, co na ni mám, je vaše svědecká výpověď. A vy si sem teď nakráčíte a tvrdíte mi, že jste ji špatně pochopil?“ zeptal se nevěřičně.

Jenom jsem pokrčil rameny.

„Mám pouze kamerový záznam, na kterém je vidět, že u těch vražd byla. Její advokát tvrdí, že se jich neúčastnila z vlastní vůle, ale proto, že se bála o život. Že je to lež. Že se těch vražd účastnila dobrovolně a vlastně s pachatelem spolupracovala, prokazovala pouze vaše nahrávka, kterou jste jejímu komplici pustil u výslechu,“ připomněl mi.

Zase jsem pokrčil rameny. Tohle jsem moc dobře věděl.

„Obvinil jsem ji výhradně na základě těch videozáznamů a vámi pořízené nahrávky. Už jste mi zkomplikoval práci tím, že jste se choval tak –“ na chvíli se zarazil, „nezodpovědně a tu nahrávku ztratil. Jediné, o co teď můžu opřít obžalobu, je vaše svědecká výpověď. A vy mi přijdete říct, že jste si ji rozmyslel?“

„Já jsem si ji nerozmyslel. Znovu jsem nad tím přemýšlel a došlo mi, že jsem informace, které mi dala, chybně pochopil a následně je mylně interpretoval. Bylo to dost složité období. Stalo se to pár týdnů po tom mém pobodání. Do práce jsem nastoupil jen na základě chyby policejního lékaře.“ Byl jsem hajzl. O tu chybu lékaře jsem se sám dost přičinil, protože jsem do práce chtěl.

Zjevně mi tu povídačku nevěřil ani Sedláček. „Opravdu?“ zeptal se jízlivě. „Takže když vás předvolám jako svědka, budete křivě svědčit před soudem?“

„Nebudu křivě svědčit. Jak jsem řekl, chybně jsem pochopil informace, které –“

„Nechte si ty sračky pro někoho, kdo vám je bude žrát, ale mě jimi laskavě nekrmte,“ zařval na mě. „O co tady jde? Od začátku jste si plánoval, že z nás uděláte kretény? Tu nahrávku jste neztratil, co? Máte ji k dispozici? Jestli zjistím, že ano, postarám se, abyste za to šel sedět, Winklere, rozumíte mi? Já si nenechám od zmrda jako jste vy zničit kariéru. K tomu soudu vás předvolám. Dokážu, že jste

účelově lhal o zmizení té nahrávky. Dokážu, že jste s Adlerovou spal, a proto ji teď kryjete.“

Musel jsem uznat, že takhle rozčileného jsem ho ještě neviděl. „Hodně štěstí s dokazováním,“ popřál jsem mu na odchodu.

Cestou domů jsem myslel na to, že měl Sedláček pravdu. Nahrál jsem svůj rozhovor se Sandrou u ní v bytě. Pak jsem nahrávku použil při výslechu jejího spolupachatele. *Tohle* Sedláček myslel tím, když řekl, že nahrávku z výslechu soudce zamítl. Protože to vlastně byla nahrávka nahrávky. Ten originál jsem měl v mobilu. Jenomže v tom s předplacenou simkou. Když ji po mně kolegové chtěli jako důkazní materiál, došlo mi, že z toho mobilu jsem uskutečnil hovory, které nechci, aby někdo dohledal a spojil se mnou. Řekl jsem jim, že mobil nemám u sebe, ale slíbil, že ho přinesu. Neudělal jsem to. Večer toho dne jsem stál na zahradě. S paměťovkou v jedné ruce a mobilem v druhé. Rozhodl jsem se, že kolegům nic předávat nebudu. Ne proto, že bych chtěl krýt Sandru. To mě v tu dobu ani nenapadlo. Ale myslel jsem na to, že by se mi nahrávka mohla hodit při vyjednávání se zastupitelstvím ohledně mé účasti na vraždě Václava Flégla. Nakonec to dopadlo jinak. Po dnešním rozhovoru s Coufalem, za který jsem vděčil Sandře, jsem se rozhodl, že proti ní svědčit nebudu.

Možná jsem byl srab.

Možná jsem si vzpomněl na Sandřiny jizvy a litoval ji.

Možná jsem měl strach o Tomáše a Hanu. Sandra – za předpokladu, že by ji vůbec odsoudili – by si ve vězení odseděla pár let. Já podle toho, jak to zatím vypadalo, tam strávím podstatně delší dobu. Takže po tom, co by vyšla ven, by se mi mohla chtít pomstít. A nejjednodušší by to bylo na lidech, na kterých mi záleží.

Nebo jsem jí prostě jen chtěl tímhle způsobem vyjádřit vděk za to, že mi domluvila schůzku s Coufalem.

V myšlenkách jsem se vrátil k ministru dopravy Coufalovi a tomu, co mi řekl. Potřeboval jsem zjistit, kde najdu bývalého ředitele firmy Temcom Chytíla. Chtěl jsem ho vyslechnout ohledně identity chlapa, který spolupracoval s Fléglem na integrovaném centru. Jenže Robertův hovor mi plány překazil.

***

Už skoro půl hodiny jsem stál před autosalonem Výborného a přemýšlel, proč se vždycky věci musí podělat v tu nejméně vhodnou dobu. Zvonění mobilu přerušilo mé další úvahy na tohle téma. Volal mi Tomáš. Ptal se, jestli bych nemohl na chvílku za Tamarou, protože si on potřebuje něco vzít od kámoše a pak se stavit doma.

„Nemůžu, něco řeším.“ Že jsem zrovna teď byl tím posledním, koho by Tamara chtěla vidět, jsem si nechal pro sebe.

„Tak co mám dělat?“ zeptal se mě syn.

„Jsem si jistý, že máma to bez tebe na chvíli vydrží. Nebo se s ní domluv, ať tě hodí, kam potřebuješ,“ navrhl jsem ještě.

„To asi spíš ne.“

Zajímalo mě, co musel řešit, že u toho nemohla být Tamara. Ale nedostal jsem možnost zeptat se. Výborný totiž právě vycházel z autosalonu. Rozloučil jsem se s Tomášem a vystoupil z auta.

Byl jsem kousek od toho hajzla, když vedle něj zastavil bílý transit. Řidič ani nevypnul motor. Výborný nastoupil. Dodávka se odlepila od chodníku a pokračovala v jízdě.

Kruci. Tohle byla komplikace.

18. června, Hana

Dopoledne si mě do kanceláře nechal zavolat Honza. Netušila jsem, co může chtít. Ale nepředpokládala jsem – po tom, co se poslední dobou dělo – že by to bylo něco příjemného.

Nepletla jsem se. Honza mě informoval, že Otu Výborného dnes propustili z vazby. Pozitivní asi bylo jen to, že jsem se cítila tak mizerně, že tahle informace mou náladu už zhoršit nemohla.

„Jsi v pořádku?“ zajímal se Honza.

„Můžeš být konkrétní? Ptáš se na Davida, nebo na Výborného?“
Nebo na to, že si Karolína začala s idiotem? Nebo snad na to, že jsem těhotná? Že za půl roku budu sedět doma s dítětem? Nabízela se otázka, kde bude sedět David.

„Obojí,“ odpověděl Honza starostlivě.

„Upřímně? Ne. Nevím, jak Davidovi pomoci. Mám strach, že by ho mohli odsoudit. Že proti němu vyšetřovatelé z inspekce zfalšují důkazy. Že ovlivní svědky. A to, že teď pustili chlapa, který znásilnil několik žen, mi na důvěře v náš soudní systém moc nepřidalo.“

„Dobře to dopadne,“ bylo jediné, na co se Honza zmohl, než jsem odešla z místnosti.

V poledne se mi na stole rozezvonila pevná. Okamžitě jsem to zvedla.

Adriana mi oznámila, že za mnou přišel pan Winkler. Položila jsem sluchátko a opustila kancelář. Při scházení schodiště jsem přemýšlela, koho tím mohla myslet. Davida určitě ne. Takže jeho

bratra Marka? Sice jsem ho jednou viděla – právě na ředitelství – ale nemluvili jsme spolu. V podstatě jsem ho neznala a on mě taky ne. Tak proč by za mnou chodil?

Davidův bratr na mě nečekal. Zády ke mně stál sice muž dívající se z okna, ale byl menší než Marek a hubenější. Když se ke mně otočil, došlo mi, že taky podstatně starší. Hádala jsem mu tak šedesát. Ale na svůj věk vypadal dobře. Prošedivělé vlasy. Štíhlý. Perfektně padnoucí tmavý oblek. Jakmile si mě všiml, usmál se. Odhalil tak nepřírozeně bílý chrup. Vykročil mi naproti a podal mi ruku. „Štefan Winkler, velmi rád vás poznávám, Hano.“

Opětovala jsem mu stisk. Ten jeho byl pevný. Když přede mnou stál, uvědomila jsem si, že je o trochu menší než David. Jeho světle modré oči si mě se zájmem prohlížely. Zároveň mi došlo, že můj prvotní odhad jeho věku byl mylný. Jestli jde skutečně o Davida otce, je tak o deset let starší, než jsem si myslela. Rozhodně na to ale nevypadal. Pevné držení těla, rázný krok.

„Omlouvám se, že jsem vás tak přepadl v práci. Ale říkal jsem si, že bychom se měli osobně poznat. Co byste řekla pozvání na oběd?“ Zase se usmál.

Jeho návštěva mě překvapila. Netušila jsem, jak reagovat. Věděla jsem, že David se s otcem nevidá. Tak proč má potřebu se se mnou seznámit? Došlo mi, že jen stojím a zírám na něj. „Taky vás ráda poznávám. Ale jak jste sám zmínil – jsem v práci, nemám čas,“ snažila jsem se ho odradit.

„Půlhodinovou pauzu na oběd máte, ne?“ Pořád se usmíval. Nezdálo se, že by ho mé odmítnutí naštvalo. „Slibuji, že vás dlouho nezdržím.“

Alespoň zjistím, co chce, pomyslela jsem si. S obědem jsem proto souhlasila.

Štefan Winkler měl před ředitelstvím auto s řidičem. Ten nás odvezl do restaurace v centru, ve které jsem nikdy nebyla. Protože bych neutratila podstatnou část výplaty za jídlo.

Během cesty se mě Štefan – jak mě požádal, abych mu říkala – vyptával na práci. Překvapilo mě to. Nečekala bych, že zrovna policejní práce ho bude zajímat. Při vystupování z auta jsem mu to řekla. Byla jsem rozhodnutá, že se před ním nebudu přetvařovat.

Rozesmála jsem ho. „Já si, Hano, policejní práce – vlastně jakékoli práce – velmi vážím. Vy ale asi narážíte na to, že z životní volby povolání svého mladšího syna jsem nadšený nebyl.“

Pomalým krokem jsme mířili ke dveřím restaurace.

Štefan pokračoval: „Víte, mně nevadilo, že se David rozhodl pracovat pro policii. Vadilo mi, že zahodil tři roky studia na právech. Mohl je dokončit a pak jít k policii. Nebo – jestli chtěl sloužit společnosti – mohl si brát pro bono případy.“

Dveře do restaurace nám otevřel mladík, který před nimi za tím účelem stál. Panu Winklerovi a madam popřál hezký den. Můj společník tady rozhodně nebyl poprvé.

V restauraci k nám okamžitě přistoupil číšník v bílé košili s motýlkem a usadil nás ke stolu.

Necítila jsem se tady příjemně. Snažila jsem se na to nemyslet, ale měla jsem neodbytný pocit, že se sem nehodím.

Štefan se zeptal, zda mi nebude vadit, když objedná specialitu šéfkuchaře i pro mě. Dodal, že určitě nebudu zklamaná. Nevadilo mi to. Nabídku na víno jsem ale s díky odmítla.

„Jistě, promiňte. Měl jsem si to uvědomit.“ Spiklenecky na mě mrkl. Číšníkovi řekl, že on si víno také nedá.

„Proč jsem tady?“ zeptala jsem se ho, když číšník odešel.

David se o svém otci párkrát vyjádřil jako o psychopatovi. Začalo mě mrzet, že jsem se nikdy nestarala o to, proč měl tenhle názor.

„Abyste se dobře najedla,“ zodpověděl Štefan mou otázku. „A hlavně abychom se poznali.“ Z jeho tváře se vytratil úsměv. Najednou se tvářil vážně. „Víte, Hano, pravda je, že pokud jde o mé syny, musím sebekriticky přiznat, že jsem spoustu věcí nezvládl tak, jak bych chtěl. Nebo měl. I v manželství jsem udělal pár chyb. Problém je, že David je po mně. Zatvrdil se a bez ohledu na to, co udělám nebo jak moc budu litovat minulosti, mi neodpustí. Nechci mluvit o tom, jestli je to v pořádku, nebo ne. Nebo že jeho bratr mi už zvládl odpustit a nebere mi možnost vídat se s vnuky. Jak říkám, v minulosti jsem udělal několik chyb. David má asi právo se zlobit. Na druhou stranu bych chtěl říct, že některé události vnímá jinak, než jak se skutečně staly. Trávil hodně času se svou matkou a ta mu věci vylíčila ze svého úhlu pohledu.“

Na moment se odmlčel, než zase pokračoval: „Sama to určitě znáte z práce. Zeptáte se dvou lidí na stejnou událost a každý vám ji popíše po svém. David si většinou vyslechl jen verzi své matky. A nikdy mi nedal možnost mu sdělit tu mou. Ale jak říkám. Klukům jsem nevěnoval tolik času, kolik bych měl. Takže na tom mám taky svůj díl viny. Během let jsem se už smířil s tím, že vztah s Davidem neurovnám. Mrzí mě to. Pokoušel jsem se ho několikrát kontaktovat, ale jak jsem řekl, je po mně. Docela tvrdohlavý.“ Zase se usmál. „Když se narodil Tomáš, snažil jsem se o vztah alespoň s ním. Ale David byl proti a Tamara měla vůči mně jisté výhrady. K tomu, abych figuroval v životě svého vnuka, se také stavěla velmi negativně. Teď se konečně dostávám k tomu, proč jsem vás pozval na oběd a chtěl s vámi mluvit. Víím,

že v podstatě nemáte rodiče. Davidova matka je po smrti. Jediný prarodič, kterého by můj vnuk mohl mít, jsem já. Chtěl jsem vás požádat, abyste mi dala šanci být dědou vašemu dítěti.“

„Prosím?“ dostala jsem ze sebe.

„Promiňte. Asi jsem to na vás vychrlil moc rychle. Vím, že čekáte s Davidem dítě,“ vysvětlil.

„Jak jste to zjistil?“

„To bych raději nerozebíral –“

Přerušila jsem ho: „Já ano.“

Napil se vody ze sklenice, která před ním stála. „Jistě. Omlouvám se. Chápu, že je to osobní, a nechtěl jsem být netaktní, ale pochopte, už nejsem nejmladší. Rád bych byl součástí života svého vnuka. A kdo ví, třeba si pak David uvědomí, že nejsem taková zrůda, za jakou mě považuje,“ zlomil se mu hlas. Podíval se stranou.

Vážně litoval toho, že se s Davidem nevidá? Že nevidá Tomáše? „Jak víte o mém těhotenství?“ zopakovala jsem svůj dotaz.

Štefan si opřel lokty o stůl. Sepnuté ruce měl před obličejem a pohled klopil na stůl. Neviděla jsem výraz v jeho tváři.

„David je nejspíš přesvědčený, že se o něj nezajímám. Ale není to tak. Vím o tom vyšetřování generální inspekcí. I o tom obvinění. Pokoušel jsem se mu pomoci. Trochu jsem se vyptával.“ Zvedl hlavu a upřel na mě pohled. „Víte, znával jsem Stanislava Flégla. Vím, s jakými lidmi spolupracoval. Tuším, že jeho smrt může souviset s jeho podnikáním. Napadlo mě, že bych mohl zjistit, kdo ho nechal zavraždit, a dosáhnout toho, aby stáhli obvinění proti mému synovi. Mimo jiné jsem mluvil s Patrikem Kokešem, protože jsem doufal, že mu David na sezeních něco svěřil. A magistr Kokeš mi řekl, že čekáte s mým synem dítě.“